

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXXXIX. Et cùm audissent hæc alij decem, cœperunt indignari de Iacobo & Ioanne. Iesus autem cùm aduocasset eos, dicit eis: Scitis quòd quibus placet imperare gentibus, dominantur in eas: & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Regni caelorum cūm ait: Nemo venit ad me, nisi pater meus traxerit eum. Et Paulus in huius articulo gratia depēdet. Ioan. 6. Colof. 3. Galat. 3. Rom. 8. Actuum 13.

Rom. 11.

Rom. 8. 2. Pet. 1.

Ephes. 1.

cūm ait: Nemo venit ad me, nisi pater meus traxerit eum. Et Paulus in huius articulo gratia depēdet. Ioan. 6. Colof. 3. Galat. 3. Rom. 8. Actuum 13.

Græcum, Scytham vel barbarum, seruum vel liberum, marem vel feminam. Et ad Rom. 8. demptionis nostra & salutis gradus ab electione Dei deducens ait: Quos præseruit, eos & proficiuit: quos prædesinerauit, eosdem & vocauit: & quos vocauit, eos & iustificauit: quos autem iustificauit, hos & glorificauit. Quò etiam facit, quòd in Actis credidisse dicuntur, quos quos erant prædesinati ad vitam æternam. Sunt hæc diligenter obseruanda. Vt enim superbiam nostri meriti præciam euerunt, & Dei gratiam firmissimè afferunt: Ita de salutis nostræ certitudine reflectant, & proinde consolationem in tentationibus afferunt haud vulgarem. Quia enim Dei dona & vocatio eiusmodi sunt, vt illum horum penitere non possit, de salute sua dubitare non possunt, quatenus per fidem Christo insiti, diuine electionis & vocationis indicia in semetipsis deprehendant. Idem ergo cum Apostolo clamant: Si Deus nobiscum, quis contra nos? Quis nos separabit à dilectione Dei? Præterea institutioni hoc ipsum seruit, vt nimirum Deo grati simus, & vt Prius memores electionem & vocationem nostram firmam faciamus, id est, res ipsa testetur, nos vere electos & vocatos esse, adeoq; nos ipsos in vocatione nostra confirmemus, dum sancte & innocenter viuamus. Semper ergo horum memores, nihil nostræ vel dignitatis vel iustitie tribuamus, nec etiam huius seculi honores ambiciose sectemur, sed salutis spem omnem in sola Dei gratia repositam habeamus, qui nos priusquam mundi fundamenta iacerentur, elegit in Iesu Christo, cuius merito deinceps peccatorum culpa liberati & regni caelestis hæredes facti sumus. Illi debet benedictio, honor & gloria & potestas in æternum. Amen.

H O M I L I A LXXXIX.

Et cūm audissent hæc alij decem, cœperunt indignari de Iacobo & Ioanne. Iesus autem cūm aduocasset eos, dicit eis: Scitis quòd quibus placet imperare gentibus, dominantur in eas; & qui magni sunt inter eas, licentia in eas utuntur. Verum non ita erit inter uos: sed quicumq; uoluerit fieri magnus inter uos, fit minister uester. Et quicumq; uoluerit ex uobis fieri primus, sit omnium seruus. Nam & Filius hominis non uenit ut sibi ministraretur, sed ut ministraret, & daret animam suam redemptionis pretium pro multis.

Argumentum & usus præsentis loci.

VT homo, cūm è terra originem ducat, terrenis studijs delectatur, & in his omnem fiduciam consistere putat: Ita religionem quoque huius seculi prosperitate metitur, & sub huius prætextu opes, honores, imperium aut voluptates querit. Exempla eius rei non modo in prophetarum libris, uerum etiam in electis Christi discipulis scriptura proponit, vt horum consideratione excitati uigilemus, nec unquam eorum obliuiscamur, quibus Christus istorum ambitionem repressit. Præcipue hic cum primis præsentis tractatio, cuius occasionem dederunt duo Zebedei filij, qui primatus uis sibi in Christi regno primatum debere putarunt. At licet hos Christus seruo correperit, nunc tamen ad eundem lapidem reliqui decem offendunt, vt ipsi quoque reprehendi mereantur. Seruit autem communi omnium nostrum institutioni locus hic, quia humilitatis studium commendat, & simul ecclesiasticæ gubernationis rationem continet, quæ palam eos arguit, qui hodie Apostolorum nomine ad suum primatum in ecclesia stabiliendum abutuntur.

Discipuli Zebedei indignantur.

Principio de discipulis reliquis agitur, qui omnes simul indignati sunt, quòd Zebedei discipuli ad istud & studio in hoc versari uiderent, vt primum in Christi regno locum possent occupare. Indignantur autem, non quòd ambitio hæc illis displiceat, sed quòd ipsi eodem ambitionis uisiro exagitati, ferre non possunt, ab aequalibus sibi præripi, quòd singuli sibi ipsi debere arbitrantur. Vt enim ambitiosi neminem prorsus suæ dignitatis cõsortem admittere possunt: ita hoc demum illis indignum simul & intolerabile uidetur, si ab ijs superentur, qui ipsi prius aequales & socij fuerunt. Ideo uisio

Christus non
abolit magi-
stratus.
Matth. 5.
Mat. 4.9.
Rom. 13.

Deut. 1.
2. Par. 19.
Ejal. 82.

2. Conditionis
sue & officij
admonet disci-
pulos.

Luc. 16.
2. Cor. 8. & c.

3. Summum exem-
plum imitandi
proponit.

Hic verò diligenter observari debet, Christum hoc loco legitimos magistratus minime debere
ut quidam calumniantur: sed partim (ut modò diximus) ambitionem & insolentiam reprobam
perstringere, partim inter magistratuum politicum & functionem ecclesiasticam distinguere. Cum enim
non venerit ad abrogandum legem, utiq; nec ea abrogat, sine quibus legis disciplina consistere nequit.
Inter quae magistratus primo fere loco censerit debet, quem in lege ordinaria potestate armavit, & ec-
clesiae suae nutrimentum fore promissit. Sed & Paulus magistratus à Deo institutos esse, & Deum
agere testatur. Et cum ipse Christus, deinde Apostoli quoque nonnullos, qui magistratum gererent,
ad fidem adduxerint, nulli tamen illorum unquam mandarunt, quem in lege ordinariam potestatem
phana renunciarer. At tamen meminerint tales, à Christo ambitione & tyrannidem recitari, & pro-
inde cogitent, iudicium omne ipsius Dei esse, à quo ipsi potestate donati & iudiciorum ipsius execu-
tores constituti sint: qui & ipso iudicij & confessoribus illorum (ut Psaltes monet) iustitiam & admi-
rationem factorum omnium exiget. Meminerint item, se ad publicae salutis defensionem & conserva-
tionem institutos esse, ut ius dicant populo in iustitia, & afflictos in populo vindicent, serenos pauperes,
& violentos correeant. Vide plura in Psalmo 72. quae si observaverint magistratus, nunquam deter-
bunt, & tam suae quam publicae salutis probè consulent.

Secundo, quae discipulorum conditio futura sit docet, & eosdem officij sui admonet. Quicquid
luerit inter vos magnus fieri, sit minister vester: & qui voluerit ex vobis fieri primus, sit servus
servorum. Quae verba non ita accipi debent, quasi idem servus fieri iubeat, ut eo praetextu magis
sed ut multis inferuendo se praestantiores alijs esse probent. Sensus enim est: Quo quis plura & no-
toria dona accepit, eo plus se reliquis debere intelligat. Nec enim sua dona Deus hominibus largitur,
ut ea sibi solus usurpent, sed ut in commune conferant: & quod de opibus dispensandis alibi datur,
hoc ipsam ad omnia alia dona, tam spiritalia quam temporalia transferri debet. At hic tenet opor-
tet, de quo nam servitij genere Dominus loquatur. Nec enim vult, ut serviliter cuius hominibus
subijciant, & omnium dicitur aut factis turpiter applaudant: sed de ecclesiastico ministerio loquitur,
cuius hic illis finis propositus esse debet, ut docendo, mōnendo, hortando, increpando, promittendo
& consolando quam plurimos Deo lucrifaciant: adeoque, ceu publici speculatores pro civium tantum
salute excubent, quae ratio est, quod olim Episcopi dicti sint, qui ecclesijs praesunt. Ita propheta &
Apostoli omnibus servierunt, & (ut Paulus ait) omnibus facti sunt omnia, qui tamen in regibus
regibus & Imperatoribus sese fortiter opposuerunt. At hodie Pontifices, cum Apostolicam auctorita-
tine gloriantur, tam conditionis suae, quam admonitionis huius oblitii, docendo quidem nemini serviant,
omnes verò homines in suo servitio occupatos esse volunt, inq; omnium fortunas & corpora & animas
sibi imperium vendicant, simulq; regibus & Imperatoribus sese opponunt, ut terrenum regnum lu-
bilitant, & pro sua libidine dominantur.

Tertio, quia carni graue & iniquum videtur, alijs servire quòd se donis maioribus insignitum
esse videt, suo exemplo illos Christus urget. Quasi dicat, Non debet hoc vobis graue videri, quia
me hoc ipsum facere cernitis. Ego enim qui Dei filius sum, hominibus quos filius sum factus, & non
dum veni, non ut principum more famulorum turbam meis servitijs occupatam haberem, sed ut ego
alijs ministrarem; nec modò vulgaria praestarem officia, sed animam quoq; darem in pretium redem-
tionis pro multis, id est, pro omnibus quos pater caelestis ab aeterno elegit, ut mea mortis merito redi-
muntur. Ad horum confirmationem faciunt, quaecumq; Evangelista de humilitate & servitio Christi li-
su in terris conversatione tradunt, quam ita instituit, ut neminem ad se venientem sit aspernatus,
nemini consilium vel auxilium suum negavit: imò ipse quaesivit eos, quibus docendo & benedicens
in cruce mortem subire voluerit, ut miseris nos ex peccati servitute in libertatem filiorum Dei deli-
reret. Serviant ista institutioni quoad praesentem causam. Nam si Christi discipuli sumus, illam
nos imitari convenit. Quod si verò quis ille sit consideret, quid nem fecerit, & pro quibus serviti-
mam suscipere & mori voluerit: mox ambitiosus & superbus omnis praetextus adimetur, quem illi
vel à sua dignitate, vel aliorum indignitate, aut etiam difficultate earum rerum petere solent,
quae ab ipsis requiruntur. Finis autem idem, qui Christo, nobis propositus sit: ut ministerium mortis
redemptionis studeamus. Etsi enim redemptio animarum ad salutem aeternam ad vitam aet-
ternam

phore
studen
eius
à civi
man
dam
dit.
rò ar
ipsum
cuoq;
re, &

D
quide
de aff
lappu
prese
nem
Quar
F
strem
tere c
string
ri qu
emph
liam
latim
simul
quan
mox
prim
facar
misti
egest
dais
sit D

thorem Christum referri debeat: singulorum tamen est, pro suorū donorum facultate ijs redimendis studere, quos vel pauperas, vel insitias, vel conscientie tentationes, vel morbi, vel exilium, vel alia eius generis aduersa captiuos detinet. Ea enim vera laus est, que Christo quam simillimos reddit, à cuius ingenio & moribus alienissimi sunt, qui ex eo gloriam venatur, si plurimos imperio suo premant, neminem verò sua ope & auxilio subleuent. Deinde ad salutis nostræ certitudinem asserendam plurimum facit, quòd Dei filius animam suam, pretium nostræ redemptionis, pro nobis tradidit. Quis enim hunc passurum arbitretur, ut eos perire sinat, quos tanto pretio acquisiuit? Simul verò arguuntur, qui nouas satisfactiones fingunt. Quid enim nos tanto pretio redimi opus erat, si hoc ipsam nostram meritam, nostram precule, nostram ieiuniam, peregrinationes, cuculla, Missæ, bullæ & quæcumq; alia sunt huius farinae, prestare poterant? Nostrum fuerit, in vniuersi Christi merito acquiescere, & illius exemplum imitari. Illi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

Et veniunt Hiericho, eoq; egrediente ab Hiericho unà cum discipulis suis & turba multa, filius Timæi, Bartimæus, sedebat iuxta viam mendicans: Et cum audisset, quòd esset hic Iesus Nazarenus, cepit clamare & dicere: Fili David Iesu, miserere mei. Et obiurgabant eum multi ut siletet: ille uerò multò magis clamabat: Fili David, miserere mei. Et Iesus cum restitisset iussit eum uocari. Vocat igitur eum, dicentes ei: Cõfide, surge, uocat te. Ipse uerò abiecto pallio suo cum surrexisset, uenit ad Iesum. Et respondens dicit ei Iesus: Quid uis faciam tibi? At cæcus ait illi: Rabboni, ut uisum recipiam. Iesus autem dixit ei: Abi, fides tua te seruauit. Et statim recepit uisum, & sequebatur Iesum in uia.

Dlu quidem multumq; Dominus noster Iesus Christus suos discipulos in humane redemptionis & regni sui mysterijs instruit: adòd tamen nihil aut parũ profecit, ut illum ne intellexerint, quidem (ut nuper dictum est) & cæca carnis ambitione elati, regnum carnale & terrenum subinde affectarint. Proponuntur ista in eum finem, ut nostram corruptionem, & quæ ex primi parentis lapsu nobis inhaeret, cecitatem agnoscamus, deq; eius remedio & curatione sedulo cogitemus, quam presentis miraculi historia nobis monstrat. Docet enim Christum Iesum esse lucem mundi, quæ omnem hominẽ illuminat, simulq; eos officij admonet, qui uera ista & salutari luce illuminari cupiunt. Quare singula eius partes diligentissimam considerationem merentur.

Argumentum & usus presentis historie.

Ioan. 8.

Cæci descriptio

Deut. 15.

Deut. 14. 16.

Leuit. 23. 29.

AA. 2. 4. 8.

Primo ille producit, in cuius persona miraculum est factum: Cæcus is fuit, quæ non potestrema miseria est. Accedit egestas, quæ tanta fuit, ut stipem poscere, & mendicando victum quærere cogereetur. At quoties in Euangelio mendicorum mentio fit, simul Iudaicæ gentis corruptio perstringitur. Scimus enim Deũ olim in lege sua prohibuisse, ne mendici essent in Israël. Nolebat enim ut quos ipse sibi peculium fecerat, fratres & cognatos suos hinc inde uagari & publica egestatis exemplum fieri paterentur. Ut enim illud charitatis legibus repugnat, ita infidei & religionis contumeliam cedit, & disciplina cum ecclesiastica tum politica officit, quando mendici serè erronei facti, paulatim omni pudore absterfo, in omnem licentiam ruunt. Rationem ergo ostenderat Deus, quæ publicè simul & priuatum fratibus egenis subuenirent, ne qua ex mendicitate confusio oriretur. At postquam sacerdotum auaritia religionem quæsum fecit, & ijdem in Dei populo dominium occuparunt, mox opes etiam ecclesiæ inuadere sibiq; uendicare ceperunt: quæ causa fuit, ut contra Domini preceptum mendici passim reperirentur. Correxerit uicium hoc primitiua ecclesiæ, quæ etsi in templi opes à sacerdotibus iam ante occupatas, nihil iuris habere posset, ita tamen ex Apostolorum cõsilio res suas instituit, ut ex pecunijs spontè collatis egentium necessitati subueniretur, nec quisquam esset, quem egestas ab alienis victum emendicare cogeret. Erant hæc obseruanda hodie, quando multi cum ludæis ad eundem lapidem impingunt. Sed cogitent, quàm horribiliter Iudæorũ inhumanitatem uictus sit Deus, quando fame enecat & miserabiliter occisi sunt, qui pauperes suos adòd crudeliter neglexerat.